Про мій Інститут

Майже як і всі абітурієнти, які у подальшому часі стали студентами Інституту масової комунікації, я дізналася про цей заклад випадково – коли не побачила свого прізвища та ім’я у списках зарахованих до Київського національного університету імені Тараса Шевченка. В той день мені здавалося, що все, що я робила, не принесло ніяких результатів, бо фінал був не з приємних – мене не зарахували. Але потім надія, що, здавалось, в якийсь момент залишила моє серце, знов оселилася у ньому, завдяки Інституту масової комунікації. Нашому ІМК...

Пам’ятаю як у вересні 2008 року вперше побачила свій новий колектив. Це була група майже з 30 чоловік (переважно дівчат). Вже з першого дня ми почали потроху знайомитися і, з часом, звикати одне до одного. Згодом, нас вже можна було не тільки називати, але й вважати, справжнім колективом, бо, не дивлячись на притаманні кожному свої інтереси та особистий світогляд, в нас було те, що об’єднувало у своєрідну сім’ю (на кшталт як у школі) – це було спільне прагнення навчатися, аби стати у майбутньому не тільки гарними журналістами, але й не менш гарними, порядними людьми.

Саме через те, що наш інститут функціонує при КНУ та поряд з Інститутом журналістики, студенти цих двох закладів вимушені вчитися разом, але це, здається, анітрохи не заважає ні їм, ні нам.

Особисто мені подобається те, що викладачі не акцентують увагу на тому, вчиться студент в ІМК, чи в ІЖ. Вони ставляться до всіх однаково, і це не може не приносити радість, бо у такому випадку студенти не відчувають себе відокремленими від інших, а, навпаки, відчувають підтримку зі сторони колективу, який з кожним днем стає все ріднішим.

Пам’ятаю, як у другому семестрі першого курсу в нас з’явився предмет, що став одним із моїх найулюбленіших – «Фотожурналістика» – бо, коли я подавала документи для вступу до університету, моєю мрією було вивчитися саме на фотожурналіста.

Кожної п’ятниці ми виїжджали у місто або вирушали у парки, щоб відпрацьовувати здобуті на лекціях теоретичні знання на практиці. Це були найкращі години, що ми проводили всією групою, фотографуючись і фотографуючи все, що нам подобалося. Зрештою, в кожного з нас залишилося дуже багато веселих фотографій, які, навіть після нашого випуску, я впевнена, будуть нагадувати про те, як нам усім було добре разом. І про те як було цікаво вчитися в ІМК. Нашому ІМК...

Негода Євгенія,
ІІ курс, ІМК